

чиха баиря, въ падащия синь здрачъ блеснаха стотици борини, развѣни отъ гжста, вълнуваща се тълпа.

— Чакъ тука сж дошли да ни посрещнатъ! — извика трогнатъ Славъ и скочи, промъкна до половина снагата си презъ прозорчето, махна съ ржце.

Конници препуснаха насреща му. Задъ тѣхъ се заюлъ тълпата, съ свещеници и хоругви начело. Изабелъ слѣзе отъ кочията и заедно съ деспота цѣлуна ржка на духовниците.

Отвсѣкжде ги околисаха високи, едри люде, съ кокалести, изгорѣли отъ планинското слънце лица, моми съ дълги плитки, примѣсени съ дребни пари, стегнати въ кръста съ пѣстри колани, закончани съ пѣхти отъ кована медь. Вѣещитѣ се пламъци на боринитѣ хвърляха кървави сѣнки по непокътнато бѣлия снѣгъ. Всички очи бѣха заковани въ дивната малка невѣста, която подаваше всѣкому тънката си дѣсница за цѣлувка. Тѣй нѣжна, тѣй бѣла, слънце невидѣла, сякашъ изваяна отъ мраморъ — тѣ не бѣха виждали подобна мома до тогава. Стори имъ се като горска самовила или русалка, изникнала отъ старинна нѣкоя приказка, явила се за мигъ между тѣхъ и готова пакъ тѣй бързо и внезапно да изчезне.

Пкъ и гласътъ ѝ бѣ тѣй звънливъ и сладкъ като на чучулига, магьосващъ и увличащъ, макаръ и дума да не разбираха отъ тоя завързанъ и чуденъ фрушки езикъ.

Славъ набързо се огледа наоколо, хвърли изпитателенъ погледъ къмъ дружината на момитѣ. Следъ това въздъхна облекчено. Мавруда я нѣмаше между тѣхъ.

Тълпата заобиколи кочията и коницитѣ, писнаха гайди и зурли, свирки и тѣпани, всички тръгнаха къмъ портитѣ на селището, предъ което чакаха старейтѣ и мѣстнитѣ боляри начело съ владиката. Разлѣ се хоръ отъ млади гласове:

Добре дойде въ наше село,
невѣсто, невѣсто...

Кефалията излѣзе напредъ съ коситрена тепсия въ ржце и поднесе хлѣбъ и соль. Заредиха се благословии,